

Recensie: Paul Young ★*

De Roma Borgerhout
donderdag 18 april 2019

foto © Greenhouse Talent

Recensie:

Paul Young (63) toonde in zijn eentje in wat voor een spreidstand de Roma terechtgekomen is een jaar na het afscheid van Paul Schyvens. De Brit verkocht moeiteloos de zaal in Borgerhout uit maar zette een wanprestatie neer die een "en dan drukken we ons nog zacht uit" aanfluiting is voor het live circuit. De Roma zit dus in een spagaat: kwaliteit bewaken en passen voor bepaalde acts zoals Young die zangtechnisch niet langer voldoen aan wat je van hen kan verwachten, of plat opportunistisch kiezen om vooral veel volk te trekken, sold out-bordjes boven te halen en na een seizoen alweer kunnen pronken met record bezoekercijfers. Dat is de crisis waar de Roma nu al mee zit. En Paul Young? Die had beter jaren geleden al afscheid van het live circuit genomen want wat ie in de Roma bracht was om het in een woord samen te vatten: zielig.

Kijk, als je drie hits ('Love of the common people', 'Love will tear us apart' en 'Senza una donna') met je schorre stem niet meer kan zingen, zowel de hoge noten niet haalt als in het middenregister vaak onder de toon gaat, dan zit je met een kanjer van een probleem. Dan moet je aan je live band vragen om de songs zo te arrangeren, eventueel door er wat meer parlando in te steken of zo, dat je ze nog wél fatsoenlijk live kan brengen. Young die je als zestiger nog bezwaarlijk jong kan noemen, deed dat verrassend genoeg niet. De stevige drums en gitaren konden dan ook de aaneenrijging van valse noten in 'Love will tear us apart', de cover van Joy Division niet camoufleren. Om kort te gaan: het was consequent zo vals als een kat dat zelfs wij op den duur begonnen twijfelen of de Brit niet voor een wel erg moderne atonale versie gekozen had.

We voelden de bui al hangen toen ie na de stevige opener 'Behind your smile' 'Love of the common people' inzette en daar vocaal erg zwak uit de hoek kwam, bijna radeloos wat probeerde in parlando en als een auto op de autostrade om vijf uur 's ochtends wat vocaal begon te zwalpen om uiteindelijk te crashen op de veel te hoge noten voor zijn huidige stembereik. Young bracht overigens behoorlijk wat materiaal uit het in 1983 verschenen album 'No Parlez' mee naar de Roma. Op 'Broken Man' na bracht ie het ganse album. Dat leverde weliswaar inkakmomenten op bij 'Ku Ku Kurama' dat over 'sex in a red room' gaat aldus Young, 'Tender Trap' en 'Oh Women'. Leuk was weliswaar de interactie met het publiek tijdens 'Iron Out The Rough Spots' waarbij de backings de aa's ook even lieten beantwoorden door de toeschouwers.

Even leek het alsof Paul Young stipt op tijd aan zijn optreden begonnen was om acht uur, maar zijn stem wat later was gekomen. Jack Lees 'Come back and stay' zat namelijk wel van begin tot einde juist. De zestiger zette zijn hand achter zijn oor om het publiek te laten meezingen, liet het van bij de start al meezwaaien en -klappen maar in zijn enthousiasme wandelde hij met zijn draadloze micro ook over het podium, iets te dicht bij de luidsprekers links en rechts waardoor die begon te fluiten. Toen ie echter met 'Some people' en 'Slipped, Tripped and Fell in Love' na een uurtje aan zijn toegiften begon, dook de vocale malaise opnieuw op. Zijn hoge noten haalde ie niet in 'Some people' en het volgende nummer koos ie dan ook "wijselijk" opnieuw voor publieksinteractie.

Toen ie echter 'Senza una donna' de vernieling in zong, fans het nummer toch op hun smartphone registreerden, zagen we daar vooral het bewijs in dat fan zijn een

soort van verliefdheid is die mensen kennelijk ook toondoof maakt. Maar zoals gezegd kunnen we die fans niets kwalijks nemen. Als je zo'n stortvloed aan valse noten te verwerken krijgt, gaat je gehoor en je hersenen (al dan niet onder invloed na het nuttigen van wat alcohol) na verloop van tijd je het valse gevoel bezorgen dat het allemaal dik in orde is. Tot je de dag nadien de smartphonevideo's bekijkt! Het enige moment uit de show dat verder nog vermeldenswaardig is, is 'Get 'em Up, Joe' dat ie in het begin van zijn carrière bracht met de soulband Q-Tips (Engels voor: wattenstaafjes). In de live versie integreerde hij ook enkele lijnen van James Browns 'Sex Machine' wiens lage stemtimbre hem beter afging dan dat van Youngs eigen successen overigens.

Kortom: Paul Young bracht een pijnlijk slecht optreden in de Roma met zijn schorre stem. Ken je dat gevoel naar een horrorfilm te kijken waar een hand wordt afgehakt en je zelf als kijker ook plots een raar, fantoomgevoel hebt in je hand? Kijk, diezelfde pijn voelden wij in onze stembanden tijdens dit concert. En de Roma? Die is net als Paul Young aan bezinning toe welke artistieke richting die uit wil.

< Bert Hertogs >

De setlist:

Behind Your Smile

Love of the Common People (cover The Four Preps)

No Parlez

Wherever I Lay My Hat (That's My Home) (cover Marvin Gaye)

Love Will Tear Us Apart (cover Joy Division)

Ku Ku Kurama

Iron Out the Rough Spots

Tender Trap

Oh Women

Come Back and Stay (cover Jack Lee)

Sex

Bis:

Some People

Slipped, Tripped and Fell in Love (cover Ann Peebles)

Senza una donna (cover Zucchero)

I'm Gonna Tear Your Playhouse Down (cover Ann Peebles)

Get 'em Up, Joe (cover Joe Tex)

Everytime You Go Away (cover Daryl Hall & John Oates)